

stændigt Brug og være forsynet med Bygninger og Beboere, som driver Jorden fra de paagældende Bygninger, saaledes at ingen Del af Arealet indgaar i en anden Ejendoms Sædsifte eller Markinddeling. Det vil sige, at man her fastsætter de Regler, som bestemmer, hvorledes man forstaar, at de paagældende Brug betragtes som selvstændige Ejendomme.

I § 4 er der indført Bestemmelser, der gaar ud paa, at Landbrugsministeren skal søge gennemført, at Ejendomme, som er ulovligt nedlagt i de senere Aar, genoprettes som selvstændige Brug inden en nærmere fastsat Frist. Selv om vi i de senere Aar har haft Lovbestemmelse om, at det var forbudt at nedlægge Landbrugsejendomme, har saadan Nedlægning alligevel fundet Sted, saaledes som det ved forskellige Lejligheder har været fremdraget her i Tinget. At dette har kunnet lade sig gøre, har sin væsentlige Grund i, at man ikke har haft den nødvendige Fortegnelse over de samlede Landbrugsejendomme. Det er ønskeligt for Myndighederne at kunne konstatere saadanne ulovlige Nedlæggelser, som maaske har fundet Sted i flere Tilfælde, og derfor foreslaas det i dette Lovforslag, at der fremtidig skal føres en saadan Fortegnelse over samtlige Landbrugsejendomme, og hvem der skal føre Tilsyn med, at de forskellige herhenhørende Bestemmelser opfyldes. Man har her inddraget Vurderingsmændene til Ejendomsskyldvurdering, som ellers ikke har haft med disse Forhold at gøre; og man har gjort det, fordi man har ment, at det vilde være gavnligt for at faa Loven til at virke, som den skulde.

Det andet Lovforslag, der henhører til denne Række af Forslag, er Forslag til Lov om Jords Udstykning og Sammenlægning m. m. I dette Forslag bestemmes de Regler, hvorefter Udstykning og Sammenlægning skal foregaa. I § 2 er der anført, at Statshusmandsbrug ikke maa udstykkes; dog kan det i visse Tilfælde, hvor almenøkonomiske Forhold — Kommunens Bebyggelsesforhold eller lignende — gør det ønskeligt, tillades, at disse Ejendomme helt eller delvis anvendes paa anden Maade. I Paragraffens 2det Stykke er det bestemt, at der kan foretages Udstykning af andre Landbrugsejendomme, dog paa den Maade, at der til enhver Tid skal blive en Hovedparcel tilbage, ikke af en bestemt Størrelse eller et bestemt Antal Tdr. Hartkorn, men saaledes, at jo daarligere Jorden er, jo flere Tdr. Landskal der blive tilbage, og jo bedre Jorden er, jo mindre kan man nøjes med. Det vil sige, at der skal være et vist Forhold

imellem Hartkornet og det Areals Størrelse, der skal blive tilbage paa saadanne Hovedparceller, efter en bestemt Skala, som er anført i § 2. I § 3 er nævnt de Tilfælde, hvor Landbrugsministeren bemyndiges til at fravige de fastsatte Indskrænkninger i Retten til Jords Udstykning. Endvidere er der en Række Bestemmelser om Fremgangsmaaden ved Udstykning, om Hartkornfordeling, om Konstatering af Ejendomsgrænser, om Udnævnelse af faste Jordboniteringsmænd m. m.

I § 14 er der en Bestemmelse om, hvorledes man skal gaa frem ved Jords Sammenlægning. Det er i al Almindelighed tilladt at lægge Jord ind under de forskellige Ejendomme, dog fastslaas det her, at der til Ejendomme med et Tilliggende af 4 Tdr. Hartkorn eller derover ikke maa lægges mere Jord, og en Ejendom under 4 Tdr. Hartkorn maa kun forøges med anden Jord, saaledes at den kommer op paa denne Grænse, 4 Tdr. Hartkorn. Landbrugsministeriet kan dog give Tilladelse til, at Ejendomme forøges med Jord fra en anden Ejendom udover denne Grænse, naar den Ejendom, hvorfra Jorden skilles, beholder et Hartkornstilliggende af mindst samme Størrelse som det, der hørte til den Ejendom, hvortil Jorden lægges. Hensigten med denne Bestemmelse er at undgaa, at det vanskeliggøres at oprette saa mange nye Brug som vel muligt. Erfaringen har vist, at naar der er Jord til Salg, som ligger i Nærheden af en større Ejendom, vil Ejeren af en saadan større Ejendom tidt se sin Fordel ved at købe denne Jord og lægge den ind under Ejendommen, saaledes at der lægges Hindringer i Vejen for Oprettelsen af nye Brug. Af disse Grunde har en Del af Medlemmerne indenfor Kommissionen anset det for betimeligt at indføre denne Bestemmelse i § 14, og jeg har fulgt denne Indstilling, fordi jeg mener, det er rigtigt.

Jeg kommer dernæst til Forslag til Lov om Indskrænkninger i Retten til Jords Udstykning samt om Jords Sammenlægning i de sønderjydske Landsdele. Efter min Opfattelse er det rigtigt saa vidt muligt i al Lovgivning at gennemføre ens Bestemmelser for hele Landet; men desværre er Forholdene paa disse Omraader i Sønderjylland saa væsensforskellige fra dem i de øvrige Landsdele, at det ikke lader sig gøre at have de samme Bestemmelser. Jeg har derfor maattet fremsætte et særligt Lovforslag, bestemt til at gælde for de sønderjydske Landsdele. I Sønderjylland har man ingen Hartkornsansættelse, derfor kan man ikke have den samme Bestemmelse som i det